Це була звичайна ласка — найменший представник багатоманітного сімейства куниць. Жила вона далеко від моря і ніколи його не бачила. Літня її шубка мала світло-коричневий тон, який зливався із кольором сухої папороті. Взимку ласка біліла аж до кінчика хвоста, і побачити її на засніженій галяві було неможливо. Ласка дуже полюбляла лісових мишей, вони й були її головною їжею. Маленьке, надміру тоненьке тільце ласки давало їй змогу вільно проникати в мишачі нірки й успішно полювати під землею. Житлом їй слугувало глибоке дупло у стовбурі великої сухої тополі, що лежала на березі тайгової річки. Полювати ця крихітка вважала за краще в нічний час. Її жертвами були не тільки миші, а й дрібні співочі пташки, які спали на землі або на низькому чагарнику.

Суху весну змінило вологе літо. Три доби в горах не вщухала злива. Каламутні потоки води зринали з сопок, заливали долину. Підійшла вода і до тополі, в якій жила ласка. Захоплена несподіваною повінню, вона не встигла вийти із свого гнізда й очікувала кінця потопу. А вода все прибувала. Річка змивала з берегів затори. Швидко мчали ва течією колоди, вирували білі шапки піни. Дійшла черга й до поваленої тополі. Коли глибина води досягла двох метрів, вона спливла і, чіпляючись гіллям за гнучку вербову лову, повільно вийшла на річковий простір. Стрімка течія підхопила сухе дерево і понесла його до моря.

Вночі ласка вибралася із свого гнізда, але до берега тепер було надто далеко. Довкіл хлюпотіла вода, сіявся дощ. Старанно оглянувши дерево, на якому пливла, ласка переконалася, що залишити його без загрози потонути неможливо, і змирилася зі своїм становищем. І все ж вона не втрачала надії при першій ліпшій можливості залишити цей незвичайний корабель, бранкою якого вона стала мимохіть.

Іноді на крутих поворотах річки вода підганяла тополю близько до заторів, і її гілки доторкалися до купи сухих стовбурів. По них ласка могла б перебігти затор і вибратися на берег. Але під натиском води гілля ламалося з оглушливим тріском, тополя розверталася і знову

пливла бистриною. Невгамовний дощ мочив шубу ласки, і їй доводилося спускатися в сухе дупло. Тут плавно погойдувало, але спати вона не могла.

На світанку ласка вибралася на поверхню. Небом швидко котилися важкі димчасті хмари. Глухо гуркочучи, шалено несла свої хвилі річка. Затопивши прибережний ліс, вона владарювала в усій долині. Змиваючи ломаччя в одному місці, вона громадила його в безладні купи в іншому, підмивала урвистий схил сопки, звалювала дерева, розмивала піщані острови, щоб створити потім інші.

Багато захоплених зненацька тварин загинуло у воді. Інші рятувалися на незатоплених ще деревах і чагарниках. Хижі птахи й ворони, користуючись безпорадним становищем дрібних звірків, успішно полювали над нуртуючою долиною. Ширяючи в небі, шуліка побачив ласку на дереві посеред річки. Зробивши коло вад тополею, він кинувся на свою жертву. Пазурі вже ладні були увіп'ястися в маленьке тільце, але ласка встигла шуснути в дупло, і хижакові довелося ні з чим повернутись у небо.

Кілька днів пливла ласка річкою. Тополя то сідала на мілину, то чіплялася за шелюгу. Голод весь час нагадував ласці про себе, але де роздобути їжу? Вона з'їла всіх жуків і мурах, яких знайшла на тополі, раділа навіть одноденкам, які випадково залітали на дерево серед річки, хоч мізерна ця пожива нітрохи не зменшувала її голоду. Якби тополя пливла до берега, можна було б спробувати досягти його уплав. Але дерево не прибивало до берега, а річка ставала дедалі ширша.

Одного разу, коли ласка лежала в дуплі й мріяла про лісових мишей, тополя хитнулася. Солона вода вкрила її поверхню, потрапила в дупло й намочила ласку. Переляканий звірок вирішив, що дерево почало тонути, і прожогом вискочив з гнізда. Сильний холодний вітер мало не скинув ласку у воду. Зникли дерева, що бовваніли вдалині. Довкіл простелилася неозора водна гладінь. Течія винесла тополю в море. Підхоплена вітром, вона стала віддалятися від берега. Не чутно стало

шуму прибою. Ласці загрожувала голодна смерть, та й вода була солона до відрази.

Минуло ще кілька днів. По короткому відпочинку ласка вилізла з дупла. Голод гнав її на пошуки їжі. Вітер ущух. Дзеркальна поверхня моря відбивала великі зорі. На стовбурі тополі сиділо кілька куликів-веретільників. Сховавши під крила голови, перелітні птахи міцно спали. Тремтячи всім тілом від нетерплячки, повільно скрадалася ласка до сонних куликів. Стрибок, і один з птахів затріпотів крильцями у передсмертній агонії. Решта куликів прокинулися і з жалібним криком знялися в темряву ночі. Мисливиця затягла здобич у дупло і почала жадібно її їсти. Веретільник виявився таким великим, що з'їсти його ласка змогла лише на третій день. До неї повернулась її сила, вросло бажання швидше врятуватися з осоружного полону, але тільки-но вона занурювалася у морську воду, щоб плисти до берега, намір її одразу згасав, і, круто повернувшись у воді, вона стрімко видряпувалась на тополю.

Більша частина дня минала в дуплі. Ласку лякали великі чайки та баклани, які іноді сідали на стовбур тополі, щоб відпочити і висушити своє пір'я. Якось її мало не схопив великий поморник, що пролітав низько над водою.

Гожі дні змінювалися негодою. Повіяв різкий вітер. Свинцеві хмари затулили небо. Наближався шторм. Хвилі заливали тополю. Вилазити з дупла було небезпечно: могло змити ударом хвилі. Тим часом шторм так посилився, що вода почала затоплювать дупло. Передчуваючи загибель, ласка зважилася залишити свій притулок, але варто було їй визирнути з дупла, як вона ледве не захлинулася. Довелося знову ховатись у гніздо. Мокра, тремтячи від холоду, залізла ласка у верхній куток своєї нори. Тепер, здавалося, ніщо вже не могло врятувати її від загибелі. Бона чула, як докучно завивав вітер, як із сичанням стікала вода з дерева, заливаючи її житло. У дуплі вже було стільки води, що під час ударів хвиль звірок занурювався в неї з головою. Із байдужим отупінням тварини, що гине, ласка вже не реагувала ні на обридле гойдання, ні на

оглушливий гуркіт хвиль, ні навіть на сильний поштовх, від якого тополя перевернулася. Ще кілька поштовхів, і тополя застигла на місці. Вода вилилася з дупла, а за нею вибралася на поверхню напівжива "пасажирка".

Викинута штормовою хвилею на берег, тополя лежала на великій ріні, з неї стікала вода. Поряд із гуркотом розбивалися хвилі, а тут, на березі, було тихо, пахло водоростями, сіллю і сухою рибою. Ласка зістрибнула з тополі, і легенький дотик до землі повернув їй сили. Крихітними стрибками вона досягла заростей кедрового стелюка, залізла в гущавину його оголеного коріння й почала сушити свою мокру шубку, витискаючи з неї воду лапками та язиком. Закінчилася її незвичайна морська подорож.

Настав ранок. Ласка виспалася, обсохла і тепер стрибала в заростях стелюка у пошуках їжі. Незабаром їй пощастило упіймати полівку. Хоч яка голодна була ласка, але з'їсти цілком цього маленького звірка вона не змогла. Відпочивши в теплому, з м'якою підстилкою гнізді полівки, мисливиця рушила далі. Їй хотілося швидше ознайомитись із новим місцем, куди закинула її доля. Невдовзі закінчилися зарості кедрового стелюка. Ласка вибігла на простору галявину. В кінці її стояли дві хатинки метеорологів. Далі височів стіс дров: на довгу зиму їх потрібно було чимало. На цьому складі сухого дерева дармових "квартир" було вдосталь. Людське житло завжди приваблює до себе лісових мишей. Все це оцінила ласка й оселилася в лабіринті дровника. Вона відпочивала здебільшого в той час, коли й люди відпочивали, і тому її довго не помічали. Проте якось надвечір, вийшовши на лови, вона, пробігаючи дровітнею, потрапила на очі радисту. Милуючись прудким звірком, людина вигукнула:

— Хлопці, а в нас ласка оселилась!

Відтоді й живе ласка на далекій метеостанції, і ніхто не знає, як з'явився цей звірок на гористому острові.